

Občané EU se obávají o životní úroveň, zatímco jejich elity jsou posedlé Ukrajinou — RT World News

 rt.com/news/591793-eu-citizens-and-their-elites/

Fjodor Lukjanov: Občané EU se obávají o životní úroveň, zatímco jejich elity jsou posedlé Ukrajinou

Vzhledem k tomu, že se Brusel stále více vzdaluje realitě v ulicích, nadcházející unijní volby mohou sloužit jako budíček

 Rusko v globálních záležitostech RGA na telegramu

Studenti se střetli s pořádkovou policií před řeckým parlamentem během demonstrace proti vládním plánům na soukromé univerzitě v Aténách 1. února 2024. © Angelos TZORTZINIS / AFP

Evropská unie tento týden uspořádala summit, na kterém si dala za cíl přesvědčit Ukrajinu o své podpoře tak dlouho, jak to bude potřeba. Maďarsko se zdráhalo, ale jeho odpor byl omezený.

Z prestižních důvodů a pro demonstraci strategické jednoty bylo pro EU zásadní zajistit souhlas s dlouhodobým financováním Kyjeva. Nikdo neví, co bude dál, ale v případě potřeby bude možné plány upravit.

Summit EU odrážel zajímavý fenomén – neustále se rozcházející agendy západoevropských vládnoucích tříd a těch, kterým vládnou. Hlavním tématem v Bruselu je pomoc Ukrajině, zatímco ve Francii a zemích Beneluxu se farmáři bouří a Německo je paralyzováno sérií stávek. Samozřejmě to není kvůli Ukrajině, ale kvůli poklesu životní úrovně.

Evropská rada pro zahraniční vztahy (ECFR), vlivná nadnárodní nevládní organizace, zveřejnila analýzu sociologických průzkumů předpovídajících výsledek červnových voleb do Evropského parlamentu. Řekněme si to jasně: není to Evropský parlament, kdo určuje politiku a vyhlídky Starého světa. Ať už bude jeho složení jakékoli, nepůjde o žádnou revoluci.

Zvláštnosti celoevropského zastupitelského sboru jsou však takové, že občané volí, jak jsme zvyklí říkat, srdcem a ne kapsou, jak se to děje ve volbách do národních parlamentů. Okamžitá pohoda voličů závisí na těchto zástupcích, proto jsou často upřednostňováni ti zkušení před chytrými. Ale europoslanec v životě běžného Evropana nic neurčuje, a proto můžete nechat své city volně průchod a toho, koho máte opravdu rádi, poslat na Olymp, aniž byste se museli bát, že to půjde dolu vodou. Jinými slovy, výsledky voleb do Evropského parlamentu jsou dobrým ukazatelem skutečné nálady.

Přečtěte si více

Izrael versus Hizballáh: Nová válka pohltní celý Blízký východ

Autoři očekávají, že červnové hlasování ukáže prudký posun voličů doprava, nikoli směrem k umírněnému konzervativismu, ale ke krajně pravicovým stranám, běžně označovaným jako populisté. Mnoho z nich patří do kategorie euroskeptiků. Předpovídají, že taková hnutí budou na prvním místě v devíti z 27 zemí EU a že v devíti dalších výrazně posílí svou pozici. V samotném Evropském parlamentu se poprvé za 45 let voleb do tohoto orgánu pravděpodobně vytvoří pravicová většina, od křesťanských demokratů a klasických konzervativců až po národní radikály.

To však neznamená vytvoření „nerozbitného bloku“; umírnění se pravděpodobně nebudou vážně zabývat extrémny. Ale společenský posun doprava je nepopiratelný.

Tento posun doprava je důkazem deziluze z establishmentu, který za více než tři desetiletí zaznamenal jen malou obnovu, a to navzdory velkému množství působivého sociálně-politického vývoje. Po studené válce došlo k vyrovnání stranických platform. Dříve jasně označovaní socialisté, konzervativci nebo liberálové, jejichž přístupy nemusely být antagonistické, ale měly rozdíly, byli soustředěni do jednoho hlavního proudu.

Evropská integrace, znásobená celosvětovým procesem globalizace, téměř eliminovala variabilitu politik. Ten byl stále více určován vnějšími strukturálními rámci a rozhodnutí byla stále častěji přijímána na nadnárodní úrovni, nad vládami jednotlivých zemí. A schopnost národních vůdců reagovat na aspirace svých národů závisela na jejich schopnosti pracovat nejen se svým vlastním obyvatelstvem, ale také o patro výš a hledat ústupky a privilegia od centralizovaného Bruselu.

Přečtěte si více

Timofey Bordachev: Britská média neustále publikují falešné příběhy o Rusku, proč by se k EU chovala jinak?

Dokud lidé cítili výhody globalizace a politici dokázali jasně vysvětlit, jak jsou nové kroky k integraci pro ně osobně dobré, byly útoky na establishment doménou marginalizovaných. Krize globálního systému, která se v různých podobách začala projevovat od poloviny 20. století, však změnila dynamiku uvnitř společností. Právě v tomto období se objevil a vzkvétal moderní koncept „populismu“ jako zvláštního souboru sil a nálad stojících proti „správnému“ společensko-politickému řádu.

Populismus jako apel na masy proti elitám monopolizujícím vliv je starý fenomén. Ale na začátku 21. století, v duchu takzvaného „konce dějin“, začaly tyto elity interpretovat svou vlastní linii jako jedinou pravou a legitimní. V souladu s tím se ti, kdo jsou proti, buď úmyslně mýlí, nebo jsou úmyslně zlomyslní (zpívají „hlasem někoho jiného“). Tímto způsobem vedl odpor k populismu k prudkému politickému antagonismu.

Existuje zde pro EU nebezpečný rozpor. „Špatná“ linie, i když o ní tak uvažujeme, stále více rezonuje s tím, čeho se Evropané obávají „na místě“ – od migrace po ekonomické problémy způsobené opouštěním tradičních zdrojů energie. A „správný“ úhel pohledu, zaměřený na plnění geopolitických závazků bloku, se nezdá být prioritou pro rostoucí část populace. Zejména proto, že z těchto závazků vyplývá podřízená role EU v atlantickém společenství.

Západoevropský mainstream zatím dokázal prosadit svou agendu, i když s jistými obtížemi. Ale pokud je třeba věřit výsledkům výše uvedeného průzkumu, nebude tomu tak vždy.

To znamená, že blok je nastaven na další turbulence.

Tento článek byl poprvé publikován v novinách Rossijskaja Gazeta , přeložil a upravil tým RT